

Ročník 1991

Sbírka zákonů

ČESKÉ A SLOVENSKÉ FEDERATIVNÍ REPUBLIKY

ČESKÉ REPUBLIKY / SLOVENSKÉ REPUBLIKY

Částka 93

Rozeslána dne 29. listopadu 1991

Cena Kčs 4,50

OBSAH:

480. Zákon o době nesvobody
481. Ústavní zákon České národní rady, kterým se zřizuje Nejvyšší kontrolní úřad České republiky
482. Zákon České národní rady o sociální potřebnosti
483. Zákon České národní rady o České televizi
484. Zákon České národní rady o Českém rozhlasu
485. Zákon České národní rady, kterým se mění a doplňuje zákon České národní rady č. 367/1990 Sb., o obcích (obecní zřízení), a zákon České národní rady č. 172/1991 Sb., o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí
486. Vyhláška federálního ministerstva zahraničního obchodu o omezení obchodování s Iráckou republikou
487. Vyhláška ministerstva zdravotnictví České republiky, kterou se mění vyhláška ministerstva zdravotnictví č. 42/1966 Sb., o poskytování léčebně preventivní péče, ve znění vyhlášek ministerstva zdravotnictví a sociálních věcí České socialistické republiky č. 131/1988 Sb. a č. 61/1990 Sb. a vyhlášky ministerstva zdravotnictví a sociálních věcí České republiky č. 318/1990 Sb.
488. Vyhláška Ministerstva kultúry Slovenskej republiky na vykonanie niektorých ustanovení autorského zákona
489. Oznámenie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o vydaní výnosu, ktorým sa vydáva platový poriadok pre štátnych notárov a notárskych čakateľov

Redakční sdělení o opravě chyb

480**Z Á K O N**

ze dne 13. listopadu 1991

o době nesvobody

Federální shromáždění České a Slovenské Federativní Republiky se usneslo na tomto zákoně:

§ 1

V letech 1948 až 1989 komunistický režim porušoval lidská práva i své vlastní zákony.

§ 2

Právní akty přijaté v době uvedené v § 1 se ruší jen tehdy, stanoví-li tak zvláštní zákony.

§ 3

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Havel v. r.

Dubček v. r.

Čalfa v. r.

481**ÚSTAVNÍ ZÁKON****České národní rady**

ze dne 7. listopadu 1991,

kterým se zřizuje Nejvyšší kontrolní úřad České republiky

Česká národní rada se usnesla na tomto ústavním zákoně:

gánech a ústředních orgánech státní správy.
Podrobnosti stanoví zákon.

Čl. I

Zřizuje se Nejvyšší kontrolní úřad České republiky jako kontrolní orgán, nezávislý na vládě, jejích or-

Čl. II

Tento ústavní zákon nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1992.

Burešová v. r.

Pithart v. r.

482

ZÁKON

České národní rady
ze dne 6. listopadu 1991
o sociální potřebnosti

Česká národní rada se usnesla na tomto zákoně:

Sociální potřebnost

§ 1

(1) Občan se považuje za sociálně potřebného, jestliže jeho příjem nedosahuje částek životního minima stanovených zvláštním zákonem¹⁾ (dále jen „částky životního minima“) a nemůže si tento příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním, zejména vlastní prací.

(2) Možnost zvýšit si příjem se nezkoumá při posuzování sociální potřebnosti

- a) poživatele starobního důchodu nebo invalidního důchodu,
- b) občana staršího 65 let,
- c) rodiče (osvojitele, občana, který dítě převzal do péče nahrazující péči rodičů, pěstouna) celodenně osobně řádně pečujícího alespoň o jedno dítě do tří let věku nebo o dítě starší, které nemůže být umístěno v předškolním zařízení, nebo o tři a více dětí do patnácti let věku, nebo o dítě, které je dlouhodobě těžce zdravotně postižené a vyžaduje mimořádnou péči,
- d) nezaopatřeného dítěte.²⁾

(3) Příjem občana³⁾ se zjišťuje za posledních šest kalendářních měsíců před podáním žádosti o dávku sociální péče, popřípadě dojde-li k podstatné změně sociálních poměrů občana, ke dni podání žádosti.

§ 2

(1) Jestliže zdravotní stav občana vyžaduje podle doporučení příslušného orgánu státní zdravotní správy zvýšené náklady na dietní stravování, částka potřebná k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb občana stanovená zvláštním zákonem⁴⁾ se při posuzování sociální potřebnosti zvyšuje o 500 Kčs měsíčně.

(2) Částka potřebná k zajištění nezbytných nákladů na domácnost stanovená zvláštním zákonem⁵⁾ se při posuzování sociální potřebnosti občanů, jímž byly přiznány mimořádné výhody III. stupně (průkaz ZTP/P), zvyšuje o 500 Kčs měsíčně.

§ 3

(1) Občan, jehož příjem je vyšší než částky životního minima, se považuje se zřetelem na jeho celkové sociální a majetkové poměry za sociálně potřebného, jsou-li nezbytné náklady na zajištění jeho výživy a ostatních základních osobních potřeb a nezbytné náklady na domácnost stanovené zvláštním zákonem⁵⁾ odůvodněně vyšší a občan nemůže tyto náklady uhradit vlastním přičiněním.

(2) Občan se nepovažuje za sociálně potřebného, i když jeho příjem nedosahuje částek životního minima, jestliže jeho celkové sociální a majetkové poměry jsou takové, že mu mohou plně zaručit dostatečné zajištění jeho výživy a ostatních základních osobních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost a toto zajištění vlastním přičiněním lze na občanu spravedlivě žádat; na občanu však nelze požadovat prodej nebo pronájem nemovitosti, kterou užívá k přiměřenému trvalému bydlení.

(3) Občan se nepovažuje za sociálně potřebného, i když jeho příjem nedosahuje částek životního minima, jestliže je umístěn v ústavu sociální péče s celoročním pobytem, v psychiatrické léčebně, v léčebně pro dlouhodobě nemocné nebo v jiném obdobném zařízení, ve vazbě, ve výkonu trestu odnětí svobody a dále při výkonu základní vojenské služby, náhradní služby a civilní služby.

(4) Nedosahuje-li příjem občana částek životního minima proto, že není v pracovním nebo obdobném poměru ani nevykonává samostatnou výdělečnou činnost, nepovažuje se za sociálně potřebného, jestliže není veden v evidenci uchazečů o zaměstnání;⁶⁾ splnění této podmínky se nevyžaduje u občanů uvedených v § 1 odst. 2.

¹⁾ Zákon č. 463/1991 Sb., o životním minimu.

²⁾ § 49 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení.

³⁾ § 4 a 5 zákona č. 463/1991 Sb.

⁴⁾ § 3 odst. 2 zákona č. 463/1991 Sb.

⁵⁾ § 3 odst. 3 zákona č. 463/1991 Sb.

⁶⁾ § 7 odst. 1 zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti.

Poskytování dávek sociální péče

§ 4

Občanu, který se považuje za sociálně potřebného, náleží jednorázové nebo měsíčně se opakující peněžité nebo věcné dávky na zabezpečení výživy a ostatních základních osobních potřeb a k zajištění nezbytných nákladů na domácnost, popřípadě zvýšených nákladů spojených s dietním stravováním, a to ve výši rozdílu mezi jeho příjmem a částkami životního minima, popřípadě částkami zvýšenými podle § 2 nebo § 3 odst. 1.

§ 5

Příspěvek na výživu dítěte

(1) Nezaopatřenému dítěti,²⁾ které se považuje za sociálně potřebné a ke kterému povinná osoba neplní vyživovací povinnost, náleží příspěvek na výživu do výše částek, které se považují za potřebné k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb stanovených zvláštním zákonem.⁴⁾ Žije-li toto nezaopatřené dítě ve vlastní domácnosti, přihlíží se též k částce potřebné k zajištění nezbytných nákladů na domácnost stanovené zvláštním zákonem.⁵⁾

(2) Je-li výživné upraveno rozhodnutím soudu, náleží příspěvek na výživu ve výši upraveného výživného, nejvýše však v částkách uvedených v odstavci 1; pokud je výživné upravené rozhodnutím soudu nižší než částky uvedené v odstavci 1 a dítě je nadále sociálně potřebné, náleží příspěvek na výživu do výše těchto částek.

§ 6

Jestliže rodiče nebo jiné osoby, kterým bylo dítě svěřeno do péče na základě rozhodnutí příslušného orgánu, nevyužívají peněžité dávky podle § 4 a 5 ve prospěch dítěte, poskytne se místo peněžité dávky věcná dávka.

§ 7

Příspěvek při péči o blízkou a jinou osobu

(1) Občanu, který se stane sociálně potřebným z důvodu celodenní péče o blízkou osobu, která je převážně nebo úplně bezmocná, nebo starší 80 let, náleží peněžitý příspěvek. Peněžitý příspěvek náleží též občanu, který za podmínek uvedených ve větě první pečuje

o jinou než blízkou osobu za předpokladu, že žijí ve společné domácnosti.

(2) Peněžitý příspěvek náleží též rodiči nebo prarodiči, popřípadě jiné osobě, která zabezpečuje péči nahrazující péči rodičů, stanou-li se sociálně potřebnými z důvodu péče o dítě, které je dlouhodobě těžce zdravotně postižené a vyžaduje mimořádnou péči a není umístěno v zařízení pro takové děti s týdenním nebo celoročním pobytem.

(3) Při posuzování sociální potřebnosti občanů uvedených v odstavcích 1 a 2 se nezkoumá, zda si mohou zvýšit příjem vlastním přičiněním nebo zda mají vůči nim manžel (manželka) nebo děti vyživovací povinnost.

(4) Občanům uvedeným v odstavcích 1 a 2 náleží peněžitý příspěvek měsíčně do výše částky důchodu, který je jako jediný zdroj příjmu poskytován jednotlivci,⁷⁾ zvýšeného o státní vyrovnávací příspěvek,⁸⁾ jestliže pečují o jednu osobu; pečují-li o dvě nebo více osob, náleží peněžitý příspěvek měsíčně do výše částky důchodu, který je jako jediný zdroj příjmu poskytován manželské dvojici,⁷⁾ zvýšeného o státní vyrovnávací příspěvek.⁸⁾

§ 8

Úhrada nákladů sociální péče

(1) Od osoby povinné vyživovat⁹⁾ příjemce dávky sociální péče, jejíž poskytnutí je podmíněno sociální potřebností, se nepožaduje úhrada nákladů, jestliže příjem této osoby nepřesahuje částku 3400 Kčs měsíčně. Tato částka se zvyšuje za každou osobu, která je na ni odkázána výživou a jejíž příjem je nižší než 1500 Kčs měsíčně, o částku rozdílu mezi částkou 1500 Kčs a příjmem této osoby.

(2) Ustanovení odstavce 1 však neplatí, jde-li o plnění vyživovací povinnosti vůči manželu nebo nezaopatřenému dítěti.

(3) Úhrada nákladů se nepožaduje jestliže povinná osoba řádně platí výživné.

Společná a závěrečná ustanovení

§ 9

Zrušují se

- § 23 odst. 1, § 24, § 42 odst. 1 až 3, § 47 a 50 vyhlášky ministerstva práce a sociálních věcí České

⁷⁾ § 54 odst. 1 a 2 zákona č. 100/1988 Sb., ve znění zákona č. 306/1991 Sb.

§ 2 odst. 1 zákona č. 246/1991 Sb., o druhém zvýšení důchodů v roce 1991.

⁸⁾ Zákonné opatření předsednictva Federálního shromáždění České a Slovenské Federativní Republiky č. 206/1990 Sb., o státním vyrovnávacím příspěvku, ve znění pozdějších předpisů,

⁹⁾ § 92 odst. 3 zákona č. 100/1988 Sb., ve znění zákona č. 180/1990 Sb.

republiky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon České národní rady o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení,

2. s působností pro Českou republiku § 92 odst. 5 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení.

§ 10

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Burešová v. r.

Pithart v. r.

483

ZÁKON

České národní rady
ze dne 7. listopadu 1991
o České televizi

Česká národní rada se usnesla na tomto zákoně:

§ 1

- (1) Zřizuje se Česká televize se sídlem v Praze.

(2) Česká televize je právnickou osobou, která hospodaří s vlastním majetkem, jehož základem je majetek převedený z Československé televize.¹⁾ Česká televize vlastními úkony nabývá práv a zavazuje se. Česká televize se nezapisuje do podnikového rejstříku.

- (3) Stát neodpovídá za závazky České televize a Česká televize neodpovídá za závazky státu.

§ 2

Česká televize poskytuje službu veřejnosti České republiky tvorbou a šířením televizních programů na celém území České republiky. Jejím posláním je poskytovat objektivní, ověřené, všestranné a vyvážené informace pro svobodné vytváření názorů, rozvíjet kulturní identitu českého národa a národnostních a etnických menšin v České republice, zprostředkovávat ekologické informace, sloužit vzdělávání, výchově mladé generace a přispívat k zábavě diváků.

§ 3

Česká televize naplňuje poslání podle § 2 tohoto zákona zejména tím, že:

- a) provozuje televizní vysílání na vlastním vysílacím okruhu,

- b) v dohodě se Slovenskou televizí a Československou televizí se může podílet na programové skladbě federálního vysílacího okruhu,
c) zřizuje síť vlastních zpravodajů,
d) vytváří archivní fondy, udržuje je a podílí se na jejich využívání jako součásti národního kulturního bohatství.

Rada České televize

§ 4

(1) Orgánem, jímž se uplatňuje právo veřejnosti na kontrolu tvorby a šíření programů České televize je Rada České televize (dále jen „Rada“). Rada má devět členů. Členy Rady volí a odvolává Česká národní rada, a to tak, aby v ní byly zastoupeny významné regionální, politické, sociální a kulturní názorové proudy.

(2) Členové Rady jsou voleni na funkční období pěti let, a to i opětovně. V takovém případě však ne na více než na dvě po sobě jdoucí funkční období. Na místa uprázdněná uplynutím funkčního období jsou voleni noví členové na období pěti let, na místa uprázdněná z jiného důvodu jsou voleni noví členové na dobu zbývajících do konce funkčního období toho člena, jehož místo se uprázdnilo.

(3) Rada je ze své činnosti odpovědná České národní radě.

(4) Členství v Radě je veřejnou funkcí.²⁾ V souvislosti s jejím výkonem přísluší členům Rady odměna, je-

¹⁾ § 4 zákona č. 136/1991 Sb., o rozdělení působnosti mezi Českou a Slovenskou Federativní Republikou a Českou republikou a Slovenskou republikou ve věcech tisku a jiných informačních prostředků.

²⁾ § 124 odst. 1 zákoníku práce.